

Uppskot B

Uppskot til nýggja brúðarvísu.

1. (Skapanin)

Í Halgubók vit lesa um skaparverkið stórt,
tá Skaparin bert segði tað, og so varð hetta gjørt.
Úr mold og av lívsanda hann skapaði ein mann,
sum skuldi dyrka aldingarðin og væl varða hann.

Niðurlag:

*Kveikjandi kertur, kærleikans stund,
fjálga, alreyða rósulund,
reyðgylta glæma, tá sól fer í kav,
brennandi kenstur, sum brúsandi hav.*

2.

At maðurin var eina, var Gud ei nøgdur við
men gjørði honum medhjálp at hava sær við lið.
Úr rivjabeini mansins hann konu gjørði tá,
og Adam glaður, nøgdur, tá ið hann Evu sá.

3.

Á hetta grundarlagið er hjúnalagið bygt.
Tvey, sum hvørt annað elska, tey halda saman trygt.
Frá faðir, móðir fara og saman byggja heim,
um lívið eru felags í álvara og gleim.

4. (Ástarhugur)

Ei nakað metast kann við hin villa ástarrús,
í barmi bylgist ørandi, eins og havsins brús.
Ástikin eru tvey og hvørt øðrum geva ans,
við bivan og við vónum tey treða kærleiks dans.

5.

So ljóst og lætt er lívið sum summer, sól og vár,
og hendur skelva, kína so eymt um hold og hár.
Hin heiti ylur streymar, og títt slær hjartað pøst,
hvørt øðrum senda sælu og djúpu eygnakøst.

6. (Maður)

Um mansins miklu meggi og um mong mandómsbrøgd
er sungið, kvøðið, skrivað, og mong ein søga søgd.
Hann dárað hevur kvinnu, hon fyri honum fall,
hon ynskti sær at eiga ein rættan, vënan kall.

7.

Ein rættur maður virðir og hámetir sítt vív,
um hana kappan leggur og fjálgar hennar' lív,
Hann hana fær at kenna, at eingin er, sum hon,
er meira verd enn gull, ein gudinna frið og von.

8. (Kvinna)

So tekkilig og tølandi vekur mansins sans,
við brosi kát og sveimandi leikar lættan dans,
sum rósa millum blómur, ein dýrgripur hon er,
sum maður kannar sær, og til hana alsk hann ber.

9.

Úr søgu, samtíð frætta um mangt eitt konubrot,
um dygd og vakurleika, hon er sum frískligt lot.
Væl kvinnan hugnar, lívgar, fær lættan andadrátt,
við stuðli, styrki gevur hon manni meggi, mátt.

10. (Kærleiki)

Tvey, sum hvørt annað elska, hvørt øðrum gerast ogn,
í lívi halda saman í bæði ódn og logn,
á jøvnum fœti hava tey síni mál og mið,
hvørt øðrum vísa atlit og virðing, sóma við.

11.

Tey hjúnalagið røkta, eins og ein urtagarð,
har blóman veksur frí, altíð ljós og fœðslu fær,
hvørt øðrum fyrigeva, hvørt annað hevja hátt
og skapa frið og gleði til síðstu lívsins nátt.

12. (Til brúðarparið)

Vit brúdleypsveitslu halda nú henda stóra dag
og heiðra tey, sum nú gingu inn í hjúnalag.
Vit taka saman kát, og vit dansa lið um lið
við brúður og við brúðgómi vøkur, stásilig.

13.

Úr ymsum heimum koma, mangt gott tit hava lært
um siðir og lívsvirði, sum tykkum er so kært.
Tað besta, sum tit fingur, í heimið takið við
og berið hesar dýrgripir til næstu ættarlið.

14.

Lat kærleikslívið blóma í orðum og í gerð,
nú, meðan ung tit eru, og máttur prýði er
og allar lívsins dagar, til hár tey gerast grá,
sum heiðurskrúna er, rættferðvegi vinnist á.

15.

Vit lukku, gleði ynskja nú tykkum, brúðarpar,
at kærleikin, sum ber alt, hann yvirlutan fær.
Tit heimið byggjið saman á tryggja, fasta grund,
og Harrin fylgi tykkum til tykkar' síðstu stund.